ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ κ. Ροστάν κι' ὁ περίεργος «κρεμανταλᾶς». Τί κάνει ἡ γραφολογία. Πῶς ἔμειναν καὶ οἱ δυὸ εὐχαριστημένοι. Τὸ πάθημα τοῦ ἠθοποιοῦ Οὐγκενές. Τὸ καταραμένο καφφί. Τὴ στιγμὴ τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως. Πῶς σκεπάστηκε...τὸ τραῦμα. Τὸ κοινὸν χειροκροτεῖ. Ὁ Λόντρ στις φυλακὲς τοῦ Μαζάς. Πῶς τοῦ φάνηκαν. Ὁ Ζωρζ Κουρτελίν..ἀπησχολημένος, κλπ.

ΑΠΟΤΕ, ἡ σύζυγος τοῦ Ἐδμόνδου Ροστάν, θέλοντας νὰ προσλάβῃ ἕναν ὑπηρέτη, εἶχε γράψει σ' ὅλες τὶς σχετικὲς διευθύνσεις, ποὺ ἀνεφέροντο στὶς «Μικρὲς Ἀγγελίες» τοῦ «Φιγκαρό». Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ - δυὸ μέρες, οἱ ὑποψήφιοι ἄρχισαν νὰ συρρέουν σπίτι της. Μεταξὺ αὐτῶν, ἡ σύζυγος τοῦ διασήμου συγγραφέως — ποὺ εἶνε λογία καὶ ἡ ἴδια—παρετήρησε κι' ἕναν νέο ψηλὸ καὶ λιγνό, «κρεμανταλᾶ» δηλαδὴ μ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ κάνῃ συμφωνίες καὶ παζάρια, σὰν τοὺς ἄλλους συναδέλφους του, περιωρίζετο στὸ νὰ ἀπαντᾶ μὲ μονοσύλλαβα στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἀπηυθύνοντο. Ἡ κυρία Ροστὰν ἐνενοήσθη στὸ τέλος ἀπὸ τὴν παράξενη αὐτὴ στάσι τοῦ ὑποψηφίου ὑπηρέτη. Κι' αὐτὸς τότε, γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ, τῆς εἶπε :

—Τὸ πρῶτο ποὺ κιττάζω, κυρία, ὅταν μπαίνω σ' ἕνα σπίτι, εἶνε ἂν τ' ἀφεντικὰ ἔχουν καλὸ χαρακτῆρα. Καὶ γιὰ σᾶς ξέρω ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἔχετε θαυμάσιο χαρακτῆρα. Ἀλλοιώτικα, οὔτε θὰ ἐρχόμουν κἄν.....

—Καλά, καὶ ποῦ τὸ ξέρεις αὐτό ;...

—Ἀπὸ τὸν....γραφικὸ χαρακτῆρα σας !... Εἶμαι λίγο γραφολόγος, ξέρετε... Γιὰ δές τε, πόσα γράμματα ἔλαβα, πρὶν ἀπὸ τὸ δικό σας, τὰ ὁποῖα οὔτε ἄνοιξα κἄν, ἀπεπλησθεὶς ἀπὸ τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τῶν φακέλλων τους...

Καὶ πράγματι, ὁ τύπος αὐτὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πάκο ζαρωμένων φακέλλων, κλειστῶν ἀκόμη, ὅπως τοῦ τὰ εἶχε πάει ὁ ταχυδρόμος, καὶ τὰ ἔδειξε στὴν κ. Ροστάν.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωσι στὴν κ. Ροστάν. Προσέλαβε λοιπὸν τὸν «κρεμανταλᾶ» ἐκεῖνον στὴν ὑπηρεσία της κι' ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτόν.

Ἀλλὰ κι' ὁ «κρεμανταλᾶς» ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν κ. Ροστάν καὶ συχνὰ συνήθιζε νὰ λέῃ :

—Δὲν βγῆκα γελασμένος. Ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας δὲν ἀπατᾶ ποτὲ ἕναν γραφολόγο... Μπράβο μου, λοιπόν !...

* * *

Ὁ διάσημος Γάλλος ἠθοποιὸς Οὐγκενές, ὁ ὁποῖος πέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, δὲν ἐφημίζετο μόνον γιὰ τὴν μεγάλη του θεατρικὴ τέχνη, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός του.

Κάποτε πρωταγωνιστοῦσε στὴν θαυμασία κωμωδία τῶν Φλὲρ καὶ Καγιαβὲ «Ὁ Βασιλεύς». Στὴν τελευταία πράξι τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ μιὰ παθητικωτάτη ἐρωτικὴ σκηνὴ μὲ τὴν Εὔα Λαβαλιέρ, ἡ ὁποία ἐπεδύετο τὴν Γιουμοῦ, τὴν ἡρωΐδα τοῦ ἔργου. Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ ὁ Οὐγκενὲς βρισκόταν στὸ κατακόρυφο τῆς ἐξάρσεως καὶ ἄρχιζε τὴν ἐρωτική του ἐξομολόγησι, ἄξαφνα ἄκουσε ἀπὸ πίσω του ἕνα «κράκ» !... Τί εἶχε συμβῆ ; Ἀπλούστατα, ἡ πέτσινη κυλόττα τοῦ κυνηγοῦ ποὺ φοροῦσε, εἶχε πιαστῆ σ' ἕνα καφφὶ τῆς σκηνογραφίας καὶ εἶχε ...ξεσχισθῆ ὁλόκληρη, ἀπὸ πίσω !... Κάθε ἄλλος, στὴ θέσι τοῦ Οὐγκενές, θὰ τἄχανε. Ἂν ἀντελαμβάνετο τίποτε τὸ κοινόν, θὰ ἔσκαζε στὰ γέλια καὶ ἡ αὐλαία θὰ ἔπεφτε γρήγορα - γρήγορα, ἀπὸ τὰ σφρίγματα τῶν θεατῶν. Ὁ Οὐγκενές, ἐντούτοις, μὲ μεγάλη ψυχραιμία, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζῃ τὸν ρόλο του, πῆρε μιὰ πετσέτα ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ποὺ βρισκόταν ἐπάνω στὴ σκηνή, καὶ ἀταθέστατα σκέπασε μ' αὐτὴν τὸ ξεσχισμένο μέρος τῆς κυλόττας του. Τὸ κοινὸν εἶδε φυσικὰ τὴν χειρονομία. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ἐννοήσῃ τί ἀκριβῶς συνέβαινε. Καὶ μόνον στὸ φινάλε κατάλαβε τὰ πάντα, ἀπὸ μιὰ κίνησι τοῦ Οὐγκενές. Τὸ ἔργο ὅμως εἶχε τελειώσει πειὰ καὶ οἱ θεαταί, ἀντὶ νὰ σφρίξουν τὸν ἔξυπνο ἠθοποιό, τὸν χειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς.

* * *

Ὁ γνωστὸς Γάλλος δημοσιογράφος Λοντρ ἐπισκέφθηκε τελευταία τὶς περίφημες φυλακὲς τοῦ Μαζάς.

—Ἔ, πῶς σᾶς φαίνεται τὸ ἵδρυμα ; τὸν ρώτησε ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν, ἀφοῦ τὸν συνώδευσε σ' ὅλα τὰ κελλιά.

—Καλὸ εἶνε, ἀπάντησε ὁ Λόντρ. Μόνο ποὺ μυρίζει λιγάκι....κλεισοῦρα !...

* * *

Ὁ διάσημος Γαλλος εὐθυμογράφος Κουρτελὶν εἶχε πάψει, ὡς γνωστόν, στὰ τελευταία του χρόνια νὰ γράφῃ.

Μιὰ μέρα τὸν συνάντησε ἕνας φίλος του.

—Ἔ, τί νέα ; τὸν ρώτησε. Ἑτοιμάζεις τώρα τίποτε ;

—Ὄχι...

—Καὶ δὲν βαριέσαι ;

—Ὄχι, φίλε μου. Δὲν ποῦ μένει ἄλλωστε καιρὸς γιὰ χάσιμο...

—Γιατί ; Τί κάνεις ;

—.....Τεμπελιάζω !...

* * *

Ὁ δοὺξ Ντ' Ἐπερνοὺ ἦταν τρομερὰ ὑπερήφανος. Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον παρέλειπε νὰ τοῦ δείξῃ τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμό.

Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ περνᾶ ἀπὸ τὸ μαρκηζάτο τοῦ Μπαζέ. Ὁ δικαστὴς τῆς περιοχῆς πῆγε πρὸς προϋπάντησί του καὶ θέλησε νὰ τοῦ βγάλῃ λόγο. Μόλις ὅμως βρέθηκε μπρὸς στὸν δοῦκα, τἄχασε καὶ ἄρχισε τὸ λογίδριό του ἔτσι :

—Κύριε... Ὁ Ὑψηλότατος ἄρχων μου μαρκήσιος Ντὲ Μπαζὲ μ' ἔστειλε...

Ὁ δοὺξ ὅμως τὸν διέκοψε μὲ ὀργὴ καὶ τοῦ εἶπε :

—Μάθετε, φίλε μου, ὅτι «κύριος» εἶνε ὁ μαρκήσιος, ἐγὼ εἶμαι «Ὑψηλότατος ἄρχων» καὶ σεῖς....βλάξ !....

Καὶ γυρίζοντάς του τὴν πλάτη, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

* * *

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Σαμφὸρ ἀναφέρει ὅτι ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 10ου εἶχε ἐπηρεασθῆ τόσο ἀπὸ τὸ ματωδόξο περιβάλλον τῶν κολάκων τῆς Αὐλῆς, ὅταν ἦταν μικρή, ὥστε μιὰ μέρα ἐξαφνιάστηκε, βλέποντας ὅτι μιὰ ὑπηρέτρια εἶχε...πέντε δάχτυλα σὲ κάθε χέρι, ...σὰν κι' αὐτήν !...

* * *

Ὅταν ὁ Χὰν τῆς Ταρταρίας ἐτελείωνε τὸ γεῦμα του, ἕνας διαγγελεὺς ἔβγαινε στὴν αὐλὴ τῶν ἀνακτόρων καὶ φώναζε, στρεφόμενος πρὸς τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος :

"Ὅλοι οἱ πρίγκηπες τῆς γῆς μποροῦν νὰ πᾶνε νὰ γευματίσουν τώρα, ἂν θέλουν !....

Τὸ ἴδιο ἐπανελαμβάνετο καὶ τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐτελείωνε τὸ δεῖπνο του ὁ Χάν.

Κι' ἔτσι ὁ ματωδόξος αὐτὸς ἡγεμών, ὁ ὁποῖος θεωροῦσε ὅλους τοὺς πρίγκηπας τοῦ κόσμου ὑποτελεῖς του, ἦταν ἐνθουσιασμένος γιατί τοῦ ἐδίδετο ἀφορμὴ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα νὰ τοὺς κοροϊδέψῃ...

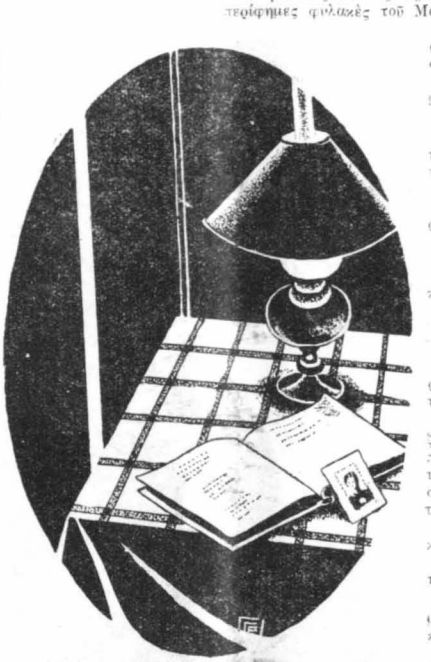

τρουπόλεως, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ γελῶν τας πένθιμα. Μὲ πνίγει στὸν λαιμό.

"Ὑστερ' ἀπὸ πέντε μέρες, μετὰ τὸ περιστατικὸ αὐτό, ὁ αὐτοκράτωρ Παῦλος δολοφονήθηκε.

Ἀπὸ τότε τὸ φάντασμα δὲν ἔπαψε νὰ ἐμφανίζεται καὶ νὰ προαναγγέλῃ μιὰ καταστροφή. Γιὰ τελευταία φορὰ φανερώθηκε πρὶν ἀπὸ τὴν Ρωσσικὴ ἐπανάστασι. Ἕνας Ρῶσσος συγγραφεὺς διηγεῖται τί τοῦ εἶχε πῆ ὁ φύλαξ τοῦ Ἀνακτορικοῦ Μουσείου κατὰ τὸ 1917, ὁ ὁποῖος εἶχε δῆ τὸ φάντασμα.

«Τὸ φάντασμα ποὺ εἴδαμε χθὲς—ἔλεγε ὁ γέρος φύλαξ—εἶχε τὴν μορφὴ γρηᾶς γυναίκας καὶ ἦταν σκεπασμένο μ' ἕναν μακρὺ ἄσπρο μανδύα. Κρατοῦσε ἕνα κερὶ καὶ στὸ κεφάλι της εἶχε μιὰ κορώνα μὲ πολυτιμες πέτρες. Φοροῦσε στολὴ αὐτοκρατείρας. Περπατοῦσε καὶ πήγαινε ἀπὸ τὴν μιὰ αἴθουσα στὴν ἄλλη. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα ποὺ βλέπουν πρὸς τὸν Νέβα στάθηκε. Σήκωσε ψηλὰ τὸ κερὶ σὰν νὰ ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα σύνθημα καὶ ἀναστέναξε. Τὸ φάντασμα αὐτὸ μᾶς προαναγγέλει φοβερὰ πράγματα. Οἱ γεροντότεροι λένε, ὅτι θὰ γίνουν τέτοιες ταραχές, ὥστε θὰ καταστραφῆ ὁλόκληρη ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια καὶ ἡ Ρωσσία θὰ χαθῆ μέσα στὶς φλόγες.»

Αὐτὰ εἶπε ὁ γέρο - φύλακας στὸ Ρῶσσο συγγραφέα καὶ ἡ προφητεῖες του ἐπαλήθευσαν μέχρι κεραίας. Τώρα ἀπὸ τοὺς βασιλεύσαντας Ρωμανὸφ δὲν ἔχει μείνει κανένας καὶ τσάρος δὲν ὑπάρχει πειὰ στὴ Ρωσσία καὶ ἑπομένως τὸ φάντασμα τῆς γρηᾶς αὐτοκρατείρας δὲν θὰ ἔχῃ πειὰ ἀνάγκη νὰ προαναγγεῖλῃ ἄλλες συμφορές.